

NUMMER 5

1. MARTS 1925

74. AARGANG

EVANGELIETS ÆLDE.

(Fortsat fra Side 62.)

Med større Tydelighed end disse Pauli Udtalelser, plukkede ud af hans Breve lig spredte Lysstraaler fra et Prisme, er Evangeliets Ælde, saavidt det angaar gamle Israel, fremsat i en Aabenbaring fra Gud til Profeten Joseph Smith. Og ikke alene er Evangeliets Alder fremsat, men ogsaa en tydelig Fremstilling af Aarsagerne til, at de kodelige Buds Lov blev »fojet til« Evangeliet, der først blev forkyndt i gamle Israel, og hvorledes denne Lov i Evangeliets Sted skulde være en Tugtemester til Kristne. Og paa Grundlag af de Oplysninger, der gives i denne Aabenbaring, er Tiden mellem den mosæiske Uddeling og Johannes Doberens Komme for at berede Vejen for Kristus forbundet paa en saa fornuftmæssig Maade, at Sandheden deraf ikke med Rimelighed kan drages i Tvivl. Under Omtalen af det melchizedekske Præstedomme og dets Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinancer, og hvorledes det ophørte som en Organisation i Israel, siger ovennævnte Aabenbaring:

»Og dette Præstedomme forrætter Evangeliets Tjeneste og holder Nogler til Rigets Hemmeligheder, ja Noglen til Guds Kundskab. Derfor aabenbares Gudfrygtigheds Kraft i sammes Anordninger, og uden samme Anordninger og Præstedømmets Myndighed bliver Gudfrygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneskene i Kodet; thi uden dette kan intet Menneske se Guds, Faderens, Ansigt og leve. Men Moses lærte Israels Børn dette tydeligt i Orkenen og sogte med Flid at helliggøre sit Folk, at de maatte skue Guds Ansigt; men de forhærdede deres Hjerter og kunde ikke taale hans Nærværelse, derfor svor Herren i sin Vrede (thi hans Vrede var optændt imod dem), at de ikke, medens de var i Orkenen, skulde indgaa til hans Hvile, hvilken Hvile er hans Herligheds Fyld. Derfor tog han Moses ud af deres Midte, og ligeledes det hellige Præstedomme; og det mindre Præstedomme vedblev, hvilket Præstedomme har Noglen til Engles Betjening og det forberedende Evangelium, hvilket Evangelium er Evangeliet til Omvendelse og Daab og Syndsforladelse, og Loven om kodelige Bud, hvilket Herren i sin Vrede lod vedblive med Arons Hus blandt Israels Børn, indtil Johannes. hvem Gud oprejste fuld af den Helligaand fra sin Moders Liv; thi han blev dobt, medens han endnu var i sin Barndom, og blev ordineret af en Guds Engel, da han var otte Dage gammel, til denne Magt, til at omstyrte Jodernes Rige og gøre Herrens Veje ret for hans Folks Aasyn for at berede dem til Herrens Tilkommelse, i hvis Haand al Magt er given.« (Pag. Bog 84: 19—28.)

Som for bemærket slaar dette Citat Bro over Tidsrummet mellem Moses og Johannes Doberen og giver en tydeligere Forklaring end af Paulus og andre om Aarsagen hvorfor og paa hvad Maade, Loven blev føjet til Evangeliet, og hvilken Grad af Præstedømmet forblev hos Israel indtil Johannes' Komme; hvad dennes Mission bestod i, og paa hvad Maade han blev bemyndiget til at udføre den.

Om Kristendommen har haft sin Oprindelse i de hedenske Nationers Mytologier, eller om disse sidste modtog deres med evangeliske Lærdomme beslægtede Idéer fra en meget tidlig Aabenbarelse af Evangeliet, som for Eksempel i Patriarkernes Tidsalder, er et Spørgsmaal, der har været meget diskuteret. Dr. John W. Draper siger ved Slutningen af en meget omfangsrig Oversigt over græske og orientalske Filosoffers Resultater: »Paa dette Punkt kan vi derfor gaa ud fra Rigtigheden af den Slutning, som var almindelig hos græske, alex-

andrinske og romersk Filosofer efter den kristne Tidsalder, at de græske og orientalske Filosofier fra Grunden af var ens, ikke alene med Hensyn til de Opgaver, de søgte at løse, men ogsaa i de opnaaede Resultater. Som vi har sagt, forte denne Slutning til en Formodning om, at baade Filosofi og Kristendom en Gang i en fjern Fortid maa have hostet fra en fælles Aabenbaring, der senere er bleven tabt af Syne og forurennet ved Menneskers Skrobeligheder og Synd.«

Senere bemærker han: »Saa fuldkommen er i Virkeligheden Ligheden mellem den intellektuelle Udvikling i Asien og Europa, at det er vanskeligt at henvise til et eller andet Punkt i den ene Verdensdels Filosofi, som ikke ogsaa kan paavises i den anden. Det er derfor ikke uden Grund, at de alexandrinske Filosofer, som var grundigt bekendte med begge Systemers Enkeltheder, kom til den Slutning, at en saa forbavsende Lighed kun kunde forklares ud fra den Forudsætning, at der havde været en Aabenbaring langt tilbage i Tiden, af hvilken Sporene var naaet ned til deres Tid.«

Forfatteren af dette filosofiske Værk, Dr. Draper, samtykker dog ikke i denne Slutning, men fremsætter følgende som en Forklaring: »I dette var de imidlertid fejltagne; den rigtige Forklaring hviler paa den Kendsgerning, at Udviklingen af Menneskets Tanke- og Følelsesliv og de endelige Resultater, han kommer til ved at undersøge de samme Opgaver, er de samme i alle Lande.« Dette er en yderst vag og utilfredsstillende Slutning, der ikke støtter sig til de virkelige Forhold i Tænkningens Historie. Mere rimelig er den Slutning, fremsat af afdøde Præsident John Taylor, der efter en nogenlunde udførlig Oversigt over forskellige Racers Traditioner og Mytologier, hvori vigtige kristne Tanker og Lærdomme genspejles, har følgende at sige derom:

»Den Kendsgerning er tydelig paavist, at Kristendommens Tilværelse og Metoder ikke har sin Oprindelse fra de hedenske Mytologiers Idéer og Ceremonier eller fra forskellige falske Lærdomme, der indsneg sig under Frafaldet; men derimod, at selve disse Systemer stammer fra det sande Præstedømme og indeholder Pester

af dets Lærdomme fra de tidligste Tider til Jesu Kristi Komme; at disse hellige Principper blev givne til Adam og af ham til hans Efterkommere; at Noa, Abraham og de forskellige Profeter alle har baaret Vidnesbyrd om denne store og vigtige Begivenhed, hvoraf hele Verdens Lykke og Velsignelse er afhængig vedrørende baade Tid og Evighed. Evangeliet er et System, der — stort, mægtigt og altomfattende — begynder i Evigheden, rækker ned gennem Tiderne og videre ind i Evigheden.«

Denne her fremsatte Opfattelse af Evangeliets Ælde betegner Forskellen mellem de Sidste-Dages Helliges Synsmaade og den sekteriske Kristendom vedrørende Jesu Kristi Evangelium. Denne Kirke betragter Evangeliet som Haabet »om evigt Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige Tider«. Jesus er »Lammet, det slagtedes, fra Verdens Grundlæggelse«. Guds Børn raabte af Glæde, da »Jordens Grundvold blev lagt«, ved Udsigten til det evige Liv lovet dem gennem Jesu Kristi Evangelium. Det er altsaa ældre end Jorden selv; ældre end Stjernerne, eftersom det er Udtrykket for Guds Kærlighed, ogsaa for Kristi Kærlighed til Menneskene, og besvares gennem Menneskenes Kærlighed til Gud, til Kristus og til deres Medmennesker. Gor ikke det samme Evangelium sig gældende i alle Verdener og Verdenssystemer? Vedligeholdes ikke de evige Love ved deres stadige og evige Hævdelse, ved hvad nogle kalder Retfærdighedens Bevarelse? Vil Overtrædelse af Lov ikke bringe Lidelser over Fornuftvæsener i alle Verdener? Kan ikke overalt, ligesom i denne Verden, den ene lide for den anden, fordi et usynligt Baand forener dem i et stort Broderskab af Fornuftvæsener og understreger den Sandhed, at intet Menneske lever for sig selv alene? Dersom det antydede Svar paa disse Sporgsmaal er sandt, vil der saa ikke i en eller anden Form være et Udtryk for den Kristi Kærlighed, der vil ofre sig for andres Frigørelse, at Barmhertighedens Element kan blive bragt ind i Guds Husholdning i alle disse Verdener, ligesom den ved et saadant Offer blev bragt ind i denne vor Verdens moralske Forhold? Og vil der ikke paa Grundlag af en saadan Tingenes Orden overalt gore

sig de samme Forhold gældende, som mellem Forløser og Forløste; Lærer og Elever; Tilgiver og Angrende?

Til alt dette lyder Svaret utvivlsomt bekræftende. Og naar disse Tanker føres til deres logiske Slutning, er der en Guddommelighed, hvortil alle Fornuftvæsener, der er Guds Sønner, vil hæve sig, og hvori de vil leve; thi der er en Retfærdighed, en Barmhjertighed, en Kærlighed og en Frelsens Plan, der frelser alle Verdener — et Evangelium, og det er fra Evighed af. Jeg siger intet om de Former, gennem hvilke dette Evangelium muligvis vil blive tilkendegivet i andre Verdener. Jeg kender kun de Former, under hvilke det er fremsat i denne Verden, og det kun igennem de Aabenbaringer, som Gud har givet i de forskellige Uddelinger, der har været skænket Verden, og det er nok. Men jeg er sikker paa, at naar alt kommer til alt, vil Evangeliets underliggende Principper, der er beskikket til at frelse vor Verden, være de samme i alle andre Verdener; thi selve Evangeliets Natur, affort dets lokale Dragt, er vedvarende og universal, og følgelig er det ikke alene af stor Ælde, men er evigt; det er det »evige Evangelium«.

VEJEN TIL EVIGT LIV OG GLÆDE.

(Af R. B. Summerhays i »Liahona«.)

»Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde.« Mormons Bog.

Glæde kan siges at være Resultatet af Harmonien mellem et Menneske selv og hans Omgivelser af en saadan Beskaffenhed, at den sætter ham i Stand til paa den bedst mulige Maade at gore Brug af sine legemlige og aandelige Evner og Kræfter. Naar fysisk Energi ophører, indtræder Døden. Virksomhed er en Livsbetingelse. Sjælens dybere Følelser udvikles gennem Arbejde, thi Livet har tilbagevirkende Kraft. »Vi faar kun, hvad vi giver«, og det givne maa være af en saadan Beskaf-

fenhed, at det hjælper til at opbygge den Person, der modtager.

Dersom Mennesket havde et blot ringe Kendskab til almindelig Lov, da vilde den Livsførelse, der er nødvendig for Opnaaelsen af den højeste Udvikling, blive tilfulde forstaaet. Men i denne jordiske Tilværelse er vor Dømmekraft ufuldkommen og vor Erindring om Forudtilværelsen taget bort fra os, saa vi kun har den Smule Kundskab, som vi kan erhverve os i denne Verden. Denne Kundskab er saa usammenhængende og saa uendelig lille i Sammenligning med Livets store Kendsgerning, at man ofte besjæles af den Følelse, at der trænges til Lys og Vejledning fra en højere Kilde.

Den ophøjede Glæde, »der gaar over al Førstand«, kan komme ved i det smaa at give det samme til Verden, som Kristus gav i det store, og hvad dette er, tilkendegives for Sjælen af den Helligaand gennem Udførelsen af Jesu Kristi Evangeliums Lærdomme, som de er blevne aabenbarede til Jorden i denne Tid og Slægt gennem Profeten Joseph Smith.

Mennesker kan drage hid og did paa Jorden for at lære Guds Vilje at kende, men de kan ikke finde den, for den Helligaand kommer over dem og aabenbarer Livets guddommelige Plan, Forloserens Evangelium. Det er ifølge denne fundamentale Lov, at Mennesker i Tro maa leve efter Jesu Kristi Evangelium, almindelig kaldet »Mormonisme«, og føle i deres Hjerter, at det er Umagen værd at rette sig efter Pauli Formaning om at prøve alle Ting og holde fast ved det, som er godt.

Det er Guds Gerning og Herlighed at tilvejebringe »Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«, hvilket kun er en anden Maade at udtrykke den Kendsgerning paa, at Gud er vor Fader, thi han er beskæftiget med det højst vigtige Arbejde at gøre sine Born rede til at komme tilbage til sig, og for at gøre dette har han aabenbaret Livets Orden til Verden og kaldet den sit Evangelium.

Dette betyder ikke, at den aandelige Side af Evangeliet er

hele Indholdet af aabenbaret Sandhed, thi alle Jordelivets Tilkendegivelser og Omskiftelser tilhører hans Lov og hans Evangelium og er nødvendige for Menneskeslægten's Uddannelse og Forberedelse til Guds celestiale Rige.

Mennesket befinder sig midt i disse vidunderlige Ting, er meddelagtig i dette herlige Værk, og det er hans Bestemmelse og Maal at erhverve sig al den Kundskab og Magt, der vil gøre det muligt for ham at blive lig vor Fader. Men foruden at Gud bestreber sig paa at opdrage og uddanne sine Børn, har han givet os Lejlighed til at hjælpe ham i dette store Arbejde ved at hjælpe hverandre at naa dette herlige Maal, og det er i denne Gerning, at Mennesker finder den største Tilfredsstillelse og Glæde.

At forstaa Evangeliets Lærdomme, at efterleve dem saa fuldt og helt, som hans Kræfter vil tillade og da at fremsætte dem tydeligt og uden Omsvøb for sine Medmennesker, at de ogsaa maa kunne modtage den himmelske Gave, er den største Ting i Verden, thi det omfatter Menneskets Tjenestegerning overfor Mennesket, baade i hans Familieliv og Samfundsforbindelser, og ved at gøre Menneskene større og bedre gennem sit Eksempel.

Ingen kan meddele en anden en fuld Forstaaelse af den Tilfredshed, Glæde og ubeskrivelige Fred, der er Belønningen til den, der handler saaledes, thi det er en af Evangeliets Velsigelser for Efterlevelsen af samme. Men Herren har i sin uendelige Visdom gjort det muligt for enhver af hans Børn at modtage et rodfæstet Vidnesbyrd om Evangeliet og at vide, at disse Sandheder er komne fra vor himmelske Fader, at de har Kraft til at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Dette Vidnesbyrd kommer gennem den Helligaands Gave og Kraft, og enhver, der kommer til Faderen i Tro og paatager sig Jesu Kristi Navn i Daaben, skal modtage denne vidunderlige Gave, den Helligaand, og dersom han er tro i alle Ting og vil anvende sin Energi og Evner i Evangeliets Tjeneste og efterleve dets Lærdomme, da vil hans Sind blive

oplyst, og han vil modtage Kraften til at bringe sig selv i Harmoni med alle de herlige Tilkendegivelser af guddommelig Sandhed, saaledes som de er lagt for Dagen i Naturens store Skaberværk og i Mennesket selv. Dersom dette gores, og Mennesker vil leve af ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund, da vil den Helligaand være en daglig Ledsager og himmelsk Glæde vil fylde Sjælen. Livet vil være værd at leve.

AT SLIDES ELLER RUSTE OP.

Der er et gammelt Ord, som siger, at »det er bedre at slides op end at ruste op«, og som alle gamle Ord anfores det ofte som et sidste Argument for dermed ligesom at understrege en fremsat Anskuelse, idet man gaar ud fra, at Sandheden af en Tanke fremsat i et saadant gammelt og kendt Udtryk maa være uomstodelig.

Ord eller Talemaader, gamle ofte benyttede Eksempler eller Illustrationer, kan være slaaende eller betegnende og i ypperlig Grad støtte en eller anden fremsat Tankeretning eller Mening, og Anvendelsen af en saadan af alle anerkendt Maksime kan ofte erstatte en længere Forklaring og i faa Ord udtrykke en bestemt Anskuelse.

Naar Talen er om Arbejdets Velsignelser, om Modgangs- og Besværlighedens opdragende Karakter og Nødvendigheden af gennem Kamp at naa til Sejr, da har man ofte hørt denne Sætning benyttet: Det er bedre at slides op end at ruste op. Det har sikkert nok sin Rigtighed, at det er bedre — for Mennesker, thi her drejer det sig jo om Mennesker; men hvorfor er det bedre? Hvis der med det sidste Ord »op« menes Tilintetgørelse eller Dod, da kan det jo være ligemeget, om et Menneske slides op eller ruster op; Resultatet bliver i begge Tilfælde det samme. Der maa høre noget mere til.

Sagen er, at denne Sætning er ufuldstændig — det er kun den halve Sandhed, thi Resultatet for et Menneskes Vedkom-

mende er ikke ens i begge Tilfælde. Det er bedre for et Menneske at slides op end at ruste op, thi at slides op betyder Liv, men at ruste op er Død.

Et Stykke Værktoj af Staal, for Eksempel en Sav, er blevet til i den Hensigt at blive benyttet af Mennesker til Udførelsen af Arbejde — til at save med. Den opfylder Hensigten, men ved daglig Brug bliver den slidt, Bladet bliver tyndere og smallere, og tilsidst brækker det. Saven kasseres — den er slidt op.

Paa den anden Side, hvis den hængte i Skuret uden at blive brugt, vilde Rust samle sig paa den og æde sig ind i Staalet og efterhaanden gøre den værdilos som Sav — den bliver ogsaa kasseret.

Resultatet er i begge Tilfælde det samme for Savens Vedkommende, og derfor er Sætningen mangelfuld, naar det drejer sig om Værktoj.

Men naar det drejer sig om Mennesker, da gør der sig noget helt andet gældende. At blive slidt op eller at faa Lov til at ruste op var i begge Tilfælde Død for Saven. At den ene Maade at dø paa skulde være bedre for Saven end den anden, lader sig ikke paavise. Men for Mennesker gælder en anden Lov: *Virksomhed er Liv, Uvirksomhed er Død.*

Naar Sætningen »at slides eller ruste op« anvendes paa Mennesker, saa tænkes der paa Arbejdets Slid. Om den gamle, krumbojede Mand, der hele sit Liv har arbejdet haardt, indtil han ikke orkede mere, om ham siges det: Han er slidt op, men det er bedre end at ruste op. Det er det, men ikke paa den Maade, som man i Almindelighed mener; thi Udtrykket: Han er slidt op, minder alt for meget om Saven, der ikke kunde mere og derfor blev kasseret.

Lad os tænke os, at en Sav bliver givet til en ung Mand, der skal lære Snedkerhaandværket, saa er der for hans — ikke for Savens — Vedkommende stor Forskel paa, om Saven slides eller ruster op. Dersom den slides op ved, at han bruger den og arbejder med den Dag for Dag, til den ikke kan mere,

da har han lært at save, at bruge dette Værktøj efter alle Kunstens Regler, og han kan udføre nøjagtigt og samfundsnyttigt Arbejde, hvorved han kan erhverve sig og sin Families Underhold samtidig med, at han yder et værdifuldt Bidrag til Samfundets Udvikling. Men lader han Saven ruste op, saa vil det sige, at han ikke lærer at gøre Brug af den og forspilder sin Læretid, saaledes at han ikke kan gøre det Arbejde, der hører hans Haandværk til, og derfor ikke kan faa en Haandværkers Lon, hvilket igen vil sige, at han daarligere kan forsørge sin Familie og kommer til at staa paa et lavere Trin i Samfundet.

Vort Legeme er et saadant Værktøj for vor Aand. Denne Aand, det vil sige os selv, var til for dette Legeme; vi gennemgik en Udvikling, gjorde visse Skridt fremad paa den Bane, der skal gøre os lig vor Fader. Vi naaede rimeligvis saa langt frem, som det for hver især af os var muligt i Forudtilværelsen. Det næste Skridt var at blive iført et Legeme og at lære at bruge dette, thi deraf afhænger vor fremtidige Lykke, vor fremtidige Udvikling og Opadskriden. Naar Aand og Element (Legemet) er uadskilleligt forenede, siger Skriften, modtager de en Fylde af Glæde. Der er noget mere for os at udføre for at blive Gud lig end blot dette at være til. At modtage en Fylde af Glæde bestaar i at kunne virke, handle, skabe, forøge — paa samme Maade, som en Haandværkers »Fylde af Glæde« bestaar i at kunne udføre værdifuldt, lønnende Arbejde. Og ligesom Saven er værdiløs uden en øvet Haand til at styre den, saaledes er Legemet værdiløst, dødt, uden en Aand. Men dersom Aanden ikke over sig i Brugen af Legemet, da vil den aldrig blive i Stand til at udføre det Arbejde, som kun kan udføres ved Hjælp af dette Værktøj.

Derfor har Gud et Legeme, og derfor blev Jorden skabt og vi sendt hertil, at vi ogsaa kunde modtage et Legeme og lære at bruge det. Aanden var rimeligvis fuldvoksen, da den kom til Jorden; den kunde sikkert baade bevæge sig frit omkring, tale, tænke og handle som Aand, men hvor hjælpeløs er den

ikke, naar den fødes til Verden, endnu mere hjælpeløs end den Dreng, der første Gang faar en Sav i Haanden. Aanden maa lære at bruge Legemet, lære at gaa, tale og tænke med og igennem Legemet, og naar dette er lært, er den i Stand til, med Legemet som Redskab, at udføre saadanne Ting, som den ikke kunde udføre uden dette. Derfor, at bruge Legemet, at udvikle det og gøre det føjeligt og højeligt for Aanden, det er Betingelsen for fremtidig »Glæde«, naar Aanden i Opstandelsen skal modtage sit Legeme igen. Og har Aanden ikke lært at bruge sit Legeme, da maa den lære det i Opstandelsen, thi det *maa* læres. Hvor stemmer dette ikke med den Udtalelse af Profeten Joseph Smith om, at Born, som lægges i Graven i den spæde Alder, vil blive oprejste i det spæde Legeme og givet til deres Moder — eller til en Moder — der kan pleje og opdrage dem, som hun plejede og opdrog sine Born her paa Jorden, lære dem at gaa, at tale og tænke gennem Legemet.

Og har et Menneske misbrugt eller forsomt sit Legeme, ladet det ruste op, ja da kan vi jo fore Analogien med Saven videre: Hvis Lærlingen ikke over sig i Brugen af sit Værktøj, vil han ikke kunne blive Svend — han maa nøjes med at være Arbejdsmand. Han sætter sig selv ned i en lavere Rang- og Lønklasse; han maa nøjes med en mindre Ophøjelse, thi Ophøjelse bestaar ikke i at være, men i at kunne.

Derfor, den krumbojede Mand, hvis Legeme ifølge Naturens Orden ikke er i Stand til at tjene hans Aand længere, er i samme Stilling, som Snedkeren, hvis Sav er slidt op, han kan ikke arbejde længere. Men naar han faar en ny Sav, maaske skarpere og haardere end den foregaaende, da kan han gøre fuldt Brug af den. Naar dette Menneske modtager sit opstandne og herliggjorte Legeme, da er han i Stand til at skride fremad, til at »modtage en Fylde af Glæde« — den højeste Ophøjelse, fordi han tilfulde har lært at bruge Legemet. Men den anden, der lod det ruste op, vil ikke modtage en Fylde af Glæde.

Derfor er Arbejde, Virksomhed, Uddannelse en Velsignelse;

og Lediggang, Dovenskab og Uvidenhed en Forbandelse. Virksomhed er Liv, Uvirksomhed er Dod. Ophøjelse og Salighed bestaar i at ville og at kunne — at have Maal for Øje og at naa op til dem, med andre Ord: Mulighed for evig Fremadskriden.

Men forsømmer vi Lejligheden, spilder vi vor Læretid saaledes, at vi ikke lærer at bruge vort Værktøj, eller gør det mere eller mindre ubrugeligt ved at save i Som — overtræde Livets Love — da betyder det evig Stillestaaen, hvilket er Stagnation, Dod.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

FORAARSKONFERENCERNE vil i Aar blive afholdt som følger:

I Aalborg	Søndag	den 12.	April.
I Aarhus	»	»	19. »
I København	»	»	26. »

Konferencepræsidenterne anmodes om at træffe alle fornødne Forberedelser for Afholdelsen af de med Konferencen forbundne Moder i god Tid og have dem bekendtgjort og Missionspræsidenten underrettet. Hvis Moder i de mindre Grene kan arrangeres i Konferenceugen, vil dette være meget at ønske.

✓ **FORFLYTTELSE.** Ældste Allan O. Johnson, der kom til København fra Sverige i Oktober 1924 og efter gentagne Forsøg blev nægtet Opholdstilladelse i Sverige, blev efter eget Ønske overført fra den svenske til den engelske Mission. Han forlod København den 26. Januar 1925.

✓ **ANKOMST OG BESKIKKELSE.** Ældsterne Heber J. Christiansen fra Monroe, Utah, og Hugo D. Jørgensen fra Rigby, Idaho, ankom til København den 10. Februar for at virke som Missionærer i Danmark. De er beskikkede til at virke henholdsvis i Aalborg og Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident

ER DET UMAGEN VÆRD.

(Af Dr. *Thomas L. Martin* i »Imp. Era«.)

Dersom vi for en lille Stund vilde afsondre os selv fra Mængden, tage et godt, fast Tag i vore Skuldre og skubbe os selv op imod Væggen og med et gennemborende Blik se os selv ind i Øjnene og sige: Hvad er du her for? Hvad er du egentlig? Betyder du noget i Verden? Bygger du paa den rigtige Grundvold — Tro paa Gud og paa hans Son Jesu Kristi Evangelium? Er du en Snylter paa Samfundet? Giver du noget tilbage til Verden i Stedet for det, du har modtaget fra den? Dersom vi vilde gøre dette en Gang imellem, vilde vi have en lykkeligere Verden. Vi vilde have Mennesker, der i ethvert af deres Foretagender vilde lægge Kraft og Energi for Dagen. Mennesker, der faar Verden til at vige til Side, fordi de ser stort paa Livet, véd, hvor de gaar hen, og fordi de har Tillid til Kristi Løfte: »Beder om hvad som helst I ville, og det skal blive eder til Del.«

Unge Mand, er det Umagen værd? Er det værd at prøve? Kan vi ikke faa Tag i vore indre Kræfter, forogede gennem vor Herre Jesu Kristi Liv og Inspiration, uden hvilken vi intet formaar, og gøre Brug af dem til Gavn for os selv og vore Medmennesker? Kun dersom vi gør dette, vil vort Liv have Værdi. Undtagen naar vi udfører vor Part, for at Samfundet kan undgaa unødvendig Sorg, naar hvert Medlem arbejder til det yderste for at gøre Mennesker lykkelige, hvor enhver Lejlighed til at blive noget af Betydning ikke forsømmes, og hvor det af vor Frelser givne Eksempel er Dagens Orden — undtagen vi gør dette, vil vi ikke have udrettet noget af Værdi, og der er Mulighed for, at vi vil blive sat i Klasse med Snylterne, der tager alt, men giver intet i Stedet.

Vi beundrer ofte Fortidens store Mænd for de Bedrifter, de har udført. Disse er saadanne, som gjorde Brug af enhver Lejlighed, der viste sig paa deres Vej. Enhver af deres Handlinger er Vidnesbyrd om, at deres Liv havde Opgaver og Maal.

Kolumbus er et ypperligt Eksempel. Nephi meddeler os i Mormons Bog, at han saá »iblandt Hedningerne en Mand, som var adskilt fra mine Brødres Sæd ved de mange Vande; og jeg saá, at Guds Aand kom ned og virkede paa Manden; og han fór hen over de mange Vande, lige til mine Brødres Sæd, som var i det forjættede Land.« Denne »Mand blandt Hedningerne« var Kolumbus, som ogsaa i Historien omtales som en, der trøstede »sig med den Tanke, at han var et i Forsynets Hænder udvalgt Redskab til at udbrede Kristendommen.« Vi underrettes endvidere om, at han erklærede, at hans Opdagelser var gjort under Inspirationens Indflydelse, hvilket stemmer med Udtalelsen i Mormons Bog og viser hans Afhængighed af Herrens Aand, der laa til Grund for hans Beslutning. Han havde tilbragt sit Liv i Aktivitet, og da han var besjælet af Ønsket om at anvende sine Evner paa bedste Maade, var han rede til at udføre noget. Visse Hindringer blev lagt i Vejen for hans Landsmænds Handelsforbindelser med Indien, hvilket nødvendiggjorde Opdagelsen af en ny Rute til Indien. Han gjorde den dristige Paastand, at han kunde komme til Indien i Østen ved at sejle mod Vest. Det krævede Mod og Viljekraft. Det krævede en Slags Maalbevidsthed, der kendetegner alle Mænd med en Mission at udføre, at fremkomme med en saadan Paastand og være villig til at virkeliggøre den. »Hvor tør noget Menneske vove sig ud paa det aabne Hav, hvor Kæmpeogler og andre Uhyrer snart vil fortære ham? Desuden er Jorden flad, og man vil sikkert styrte ned i ukendte Regioner og lide en Død saa frygtelig, at den ikke kan beskrives. Kolumbus, du maa være vanvittig,« lød det fra alle Sider. Men uforknytt vedblev han at stræbe mod sit Maal. Han besøgte Kongen og Dronningen af Spanien for at erhverve sig deres Tilladelse til Turen. Svaret var Nej. Han gentog sit Besøg hvert Aar syv Aar i Træk. Han henvendte sig til Kongehuset i England, men med lige saa daarligt Resultat. Hans Anstregelser bar imidlertid Frugt tilsidst. Med tre Skibe og Hundrede Mands Besætning begav han sig ud paa de ukendte

Have, hvor alle Slags Farer ventede ham og hans Mænd. Tusinder af Mile fra Land, under ukendte Himmelstrog og med Mænd, der tabte Modet, var hans Svar til alle Spørgsmaal: »Sejl videre.« Hans Mænd knurrede, i mange Dage havde de ikke set Land. Datidens Idéer med Hensyn til det ukendte Havs Gru var øverst i deres Tanker, men Kolumbus havde kun en Tanke: Sejl videre. Vildfaren paa det mægtige Dyb, med Besætningen tryglende om at vende tilbage, med Haabet tabt, var der kun en Tanke, der kunde faa Plads i denne modige og inspirerede Mands Hjerne, som han stod der i Skibets Forstavn og stirrede bekymret frem for sig: Sejl videre. Et saadant Mod kan ikke undgaa at bringe Resultater; en saadan Maalbevidsthed er sikker paa sin Lon. Efter en af de mørkeste Nætter paa denne Rejse blev hans Mod og Bønner belønnet. Han gav den tvivlende Verden dens Svar. Han gav den kæmpende Yngling Haab. »Han vandt en Verden; han gav til den Verden en af dens største Lektier: Sejl videre.«

Med et saadant Forbillede er denne Lektie en Ansporelse til enhver. Den fylder Mennesker med Ønsket om at leve et nyttigt Liv. Han udførte sin Mission, og vi hoster Fordelene af hans Arbejde. Hvem véd, om ikke Lejligheden til at udføre noget, der vil leve evigt, ogsaa vil blive vor? Verden er stor og dens Problemer er mangfoldige. Den raaber overalt paa Mænd. Vil vi, kan vi følge Kaldet? Lad os være vor Mission i Livet bevidst. Lad os forstaa, at der trænges til Hjælp og Arbejde i denne kæmpende Verden. Da vil vi med Kraft og Mod gøre Brug af vor Lejlighed og betale den Gæld, vi skylder Herren og de Mennesker, der har gjort saa meget for os ved at ofre deres Evner og Kræfter for Verdens Fremgang.

Den, der undskylder sig selv for sine egne Forseelser, vil altid befinde sig i Overtrædelse.

Det er svært for dig at blive misundt og kritiseret, men det er ligefremt farligt for dig at blive rost fra alle Sider.

EJ SVAR ENDNU?

(Mel.: »Sometime, Somewhere«.)

Deseret Songs Nr. 256.

Ej Svar endnu? paa Bonnen, du har bedet
 Ydmygt og tillidsfuldt de mange Aar?
 Svækkes din Tro hos dig, formorkes Haabet?
 Tror du forgæves var din stille Graad?
 Sig ej, at Fader ej til dig ser ned —
 ∴: Din Bon skal blive hort, en Gang, et Sted. ∴:

Ej Svar endnu? og da du først fremførte
 Dette dit Ønske i en Bon til Gud,
 Det syntes, som der ej var Tid at spørge,
 Og Svar du ventede, for du fik talt ud.
 Om Aar er svundne hen bliv trofast ved,
 ∴: Gud vil dig bonhore, en Gang, et Sted. ∴:

Ej Svar endnu? Nej, sig ej ubesvaret;
 Maaske din Del er ej tilfulde gjort.
 Guds Svar begyndte, da din Bon blev ytret,
 Og Gud fuldender, hvad han har begyndt.
 Hvis du har Herrens Aand og Troens Fred,
 ∴: Da kommer du til ham, en Gang, et Sted. ∴:

Ej Svar endnu? Tro maa tilsidst bonhores,
 Thi den paa Klippegrunden har sin Fod.
 I Storm og Sogang Bonnen aldrig rokkes
 Og vakler ej for Lyn og Tordenbrag.
 Den véd, Almagts Gud er Kærlighed,
 ∴: Og raaber: »Det skal ske, en Gang, et Sted.« ∴:

J. S. H.

INDHOLD:

Evangeliets Ælde	65	MISSIONSNYHEDER	76
Vejen til evigt Liv og Glæde	69	Er det Umagen værd	77
At slides eller ruste op	72	Ej Svar endnu	80